

Pék Pál

Vak vágta

Késsel szegett utakon és
rontott szavak tébolyán
ver a világ riadtan még
ütemet a koponyán..?

Vagy vágta ez csupán a néma
ágyékokon, s napra nap
megvakított lovasodként
vezet ott a pézsmaszag,

s minden perced beleszédül..?
Zuhanhatsz az éjen át,
tükreiben önmagával
néz szembe az árvaság –

S miért? Hiszen vermeidben
fölbred a tiszta rög,
s megszólal az örök anyag
körbe forgó ég mögött,

s törvényed a konok mégis,
s utószor a légy velem –
Magadért, ki befogadsz így,
törd meg az én kenyerelem,

s hidd, hogy akkor annyit érek,
amennyi térsz, s lesz tovább –
Holtig hallod márvány-testünk
iszonyú-szép karambolát.

(2007)

Vesztegzár

1.

Végül eladják ágyadat.

Az ég arcára üt sebet,
s kerít köréd e torz világ
zajló vizet meg gödröket.

És merülsz lassan.

Így igaz.

És roncsolódsz, és nincs jeled,
és néptelen már, néptelen
a ház, a part,
a hű sziget.

2.

Ezért aztán lámpalázás
bukfencek az utakon, ezért
csak a vesztegzár
egy libikókán,
s szó-lucskok.

Ezért az éj, a latrok éje,
s önmagába hal a Nap,
holt malasztal kifizetve
elereszt, mi egyre tart:
rögeszméd, hogy tisztábban élsz
(térden mégis), mint az ország,
s tévútjain aki veled,
benned látja a bolondját –

3.

Torkodat hát remény fojtja.

Hitet cserélj, s lásd a fák
ringatnak egy holt fegyelmű békét,
s nem-várt föltámadást.

(2007)

Miféle kéz

Miféle kéz és miféle árnyék
fekszik már a késen,
s künn a dombokon,
ítéletét, ha céloom sincs, se vágyam,
szörnyeim vajúdva
újra meghívom?

Így lesz a minden csöndbe fúló tréfa?
Vagy annyi csak, mi egykor kijutott,
ha nem felelt, ki kezdetétől tudta,
ezernyi szavam ma egyetlen titok..?

Mert merő kín, hogy szerethette mégis,
mi belőle kelt, mint örök én,
hogy ízeire bontott világokra ámult
az úr legutolsó szegletén,

s hogy visszahátrál koponyák éjébe,
s végül egy rózsa holnapló egén
úgy úszik, mint harmatgyöngyön árnya,
ha átkelhet a világ szemetén.

(2007)